

[C. J. F. Sven.]

ved Studium pr. Korrespondance eller paa en anden mærkelig moderne Façon kunde erhverve sig den fornødne praktiske Dygtighed til et eller andet. Men i al Almindelighed maa man dog holde paa, at Uddannelsen maa foregaa hos de erfarne Folk, hvis Opgave det netop er at drive den paagældende Virksomhed. Indenfor Sagførervæsenet har man jo den Ordning, at de, der vil være Sagførere, i en vis Række Aar skal have været hos en Sagfører, og man vil utvivlsomt en Gang komme ind paa, at man for at blive Dommer skal have gjort Tjeneste ved en underordnet Ret; det vilde i alt Fald være i høj Grad praktisk, og det har ogsaa været nævnt flere Gange. Jeg synes derfor, at denne Bestemmelse, at vedkommende ordentligvis — der er jo aabnet Adgang til Dispensation — skal have været 3 Aar paa et saadant Kontor, virkelig er meget fornuftig, og jeg tror ikke, at vi for vort Vedkommende vil være tilbøjelige til at fravige denne Regel.

Derimod nærer jeg ligesom den ærede sidste Taler nogen Tvivl om, at det er rigtigt at oprette et Revisorraad. For Sagførernes Vedkommende har man jo et Sagførerraad. Meningerne om dette har været stærkt delte. Man hører jo diametralt modsatte Opfatelser gøre sig gældende, paa den ene Side hører man, at Sagførerraadet er til Gavn for Sagførerne, paa den anden Side hører man, at Sagførerne i visse Tilfælde raser mod Raadet og siger, det er til største Skade for Publikum, idet det vilde gaa langt lettere i alle Forhold, hvis man ikke havde dette Sagførerraad. Jeg maa sige, at jo snævrere Kredsen er afgrænset for de paagældende Personer, desto mere betænkelig maa man være. Hvad Sagførerne angaar, er de jo — desværre, havde jeg nær sagt — saa mange, at der lader det sig lettere gennemføre at have en saadan kollegial Institution. Men for Revisorernes Vedkommende, hvis Antal i hvert Fald foreløbig vil være forholdsvis begrænset, tror jeg, man nøje bør overveje, hvorvidt det vil være rigtigt at indføre en saadan Institution.

I § 10, 5te Stykke, staar der en Bestemmelse, jeg gerne vilde have noget nærmere Rede paa. Der nævnes i Paragraffens 3die og 4de Stykke — jeg kunde ogsaa tage 2det Stykke med — en Række Ting, der bevirker, at en statsautoriseret Revisor mister sin Beskikkelse. Hvis han bliver erklæret umyndig, erklæret fallit eller gør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling eller ved Dom bliver straffet, kan hans Beskikkelse bortfalde.

Alt det er jo ganske naturligt, det maa selvfølgelig fastsættes. Men saa kommer der i 5te Stykke denne noget ejendommelige Bestemmelse, at hvis en statsautoriseret Revisor i øvrigt gør sig skyldig i Forhold, som gør det betænkeligt vedblivende at lade ham drive Virksomhed som statsautoriseret Revisor, skal man kunne sætte hans Beskikkelse ud af Kraft enten for en bestemt Tid eller for bestandig — det er jo noget lignende som med Automobilisternes Kørekort: de kan miste Kørekortet for nogle Maaneder —, og saa skal dette kunne indbringes for Domstolene ved en i Henhold til Ministeriets Bestemmelse rejst Straffesag.

Jeg vil gerne have at vide, hvad man egentlig har tænkt paa her, for dette, at en Revisors Færd er betænkelig, kan jo ikke være tilstrækkeligt til helt eller delvist at dømme ham fra Bevillingen.

I Forvejen er der sagt, at hvis han gør sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, bortfalder Beskikkelsen. Kunde det ikke være tilstrækkeligt at nøjes hermed? For saa vidt tror jeg ikke, der er større Betænkelighed ved det, for Domstolene vilde være meget forsigtige ved her vilkaarligt at give sig til at dømme, og det vilde jo i Virkeligheden blive den rene Vilkaarlighed. Naar der ikke er angivet Spor af Direktiv for, hvornaar en Revisors Færd maa siges at være betænkelig og hvornaar ikke, kommer man fuldkommen ud at svømme. Hvis der derfor ikke kan gives plausibel Forklaring paa den Bestemmelse i § 10, 5te Stykke, vil jeg være tilbøjelig til at tro, at man vilde staa sig ved at faa Bestemmelsen strøget.

I det store og hele kan jeg altsaa tilsiige mit Partis velvillige Behandling af det foreliggende Lovforslag. Om man, som den ærede sidste Taler mente, foreløbig skal nøjes med Indførelse af Dispensionsretten og i øvrigt udskyde de øvrige Spørgsmaal til senere hen, det tillægger jeg nu ikke saa stor Betydning. Det afgørende er, at Ministeren faar Dispensionsretten, og at man ændrer de nuværende Eksamensvilkaar. Gør man det, vil man sikkert kunne fremskaffe et tilstrækkeligt Antal Revisorer.

Paa den anden Side maa jeg rigtignok overfor det ærede Medlem Hr. Himmelstrup sige, at naar man har siddet i en Kommission og undersøgt Spørgsmaalet, og man yderligere har tygget Drøv paa det — er det ikke i tre Aar? — i det andet høje Ting, maa man dog vel snart være saa langt fremme, at man kan sige, om man vil, eller man ikke vil. Men hvis det ærede Medlem kan fremføre Argumenter for Muligheden af ved at vente